

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **W. K. F. M.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. OAM-558/ZA-ZA11-ZA15-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2016, č. j. 60 Az 26/2016 - 72, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2016, č. j. 60 Az 26/2016 - 72, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 12. 2016, č. j. 60 Az 26/2016 - 72, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. OAM-558/ZA-ZA11-ZA15-2016, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Švédské království.

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V případě předání do Švédska by rozhodnutí soudu v jeho kasační stížnosti proti napadenému rozsudku nemělo prakticky žádné účinky. Bez přiznání odkladného účinku by mu tak fakticky bylo upřeno právo na soudní ochranu, protože na soudní přezkum napadeného rozhodnutí má v zásadě právo. V České republice žije jeho družka, st. příslušnost Bělorusko, jeho nezletilá dcera narozena v roce X, a dvě nezletilé dcery jeho družky. Všichni spolu žijí ve společné domácnosti. Stěžovatel se s družkou seznámil před 4 lety, o všechny děti se stará, neboť jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže pracovat a rodinu živí družka. V případě, že by musel vycestovat do Švédska, narušily by se tím rodinné vazby. Družka i dcery požádaly o české občanství, o kterém doposud nebylo rozhodnuto. Celá rodina se do Švédska přestěhovat nemůže. V situaci, ve které se stěžovatel nacházel v době podání žádosti

o mezinárodní ochranu, neměl možnost řešit svůj pobytový status jiným způsobem, neboť jediné možné řešení pro něj bylo navrátit se do Bagdádu a požádat si o dlouhodobé vízum na českém zastupitelském úřadu, což je vzhledem ke špatné bezpečnostní situaci pro žalobce nemožné. Ze všech těchto důvodů se domnívá, že nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Zároveň přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem.

K tomuto návrhu žalovaný uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Žalovaný je toho názoru, že účinky napadeného pravomocného rozhodnutí neznamenaají pro stěžovatele nepoměrně větší újmu jak tvrdí. Přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy - důvody, které stěžovatel ve své žádosti o přiznání odkladného účinku uvádí, nemohou prokázat vznik natolik intenzivního následku, který by se dal klasifikovat jako újma dle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). V případě vycestování stěžovatele do Švédského království se jedná o uplatnění bezprostředně závazného Dublinského nařízení a Švédské království je považováno za bezpečnou zemi původu, která dodržuje své mezinárodní závazky. Stěžovatel pobývá v ČR již dlouhodobě, aniž by se jakkoliv pokusil o legalizaci pobytu. Žalovaný poukázal na vícere možnosti, jakým způsobem si stěžovatel mohl pobyt zlegalizovat. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 - 57. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že se domáhá de facto řešení svého pobytového statusu na území České republiky. K tomuto účelu však přiznání odkladného účinku neslouží. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh je důvodný a **přiznal** kasační stížnosti **odkladný účinek**.

Podle § 32 odst. 5 zákona o azylu „(p)odání kasační stížnosti má odkladný účinek, mělo-li jej podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.“

Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu „(p)odání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g), žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g). O přiznání odkladného účinku podle soudního řádu správního lze požádat pouze společně s podáním žaloby.“

Podle § 107 s. ř. s., v návaznosti na § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu, v posuzované věci kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

V nyní posuzovaném případě stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku jeho rodinnými vazbami, které má na území České republiky. Nejvyšší správní soud si je vědom

toho, že krajský soud usnesením ze dne 14. 10. 2016, č. j. 60 Az 26/2016 - 28, zamítl žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, přezkoumávané napadené rozhodnutí tak již bylo pravomocné a vykonatelné. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by již došlo k přemístění stěžovatele do příslušného členského státu. Nejvyšší správní soud nyní vychází z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. V dané věci by s ohledem na tvrzení stěžovatele v návrhu na přiznání odkladného účinku mohlo být dotčeno právo stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. To musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože by mohlo dojít k tomu, že bude muset opustit území České republiky již předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti.

Stěžovatel tak újmu ve smyslu § 73 s. ř. s. tvrdil a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nelze totiž bez dalšího dovozovat, že by přiznáním odkladného účinku v tomto případě vůbec mohlo jiným osobám jakoukoliv újmu způsobit. První podmínka je tak splněna.

Ke druhé podmínce zdejší soud uvádí následující. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného vykladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 13).“ Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná. Přiznání odkladného účinku by proto nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 4. 8. 2016 správní orgán obdržel informaci, že Švédské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele. Podle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení „přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.“ Odkladný účinek kasační stížnosti tak neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dále připomíná své usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, v němž uvedl, že „odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu ke přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), ke jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo“. K tomu, aby přiznání odkladného účinku

v tomto případě mohlo naplnit jeho smysl, který spočívá v oddálení nepříznivých důsledků napadeného správního rozhodnutí ve vztahu ke stěžovateli, je třeba odkladný přiznat nejen ve vztahu k napadenému rozsudku, nýbrž také ve vztahu k napadenému rozhodnutí, a proto tak Nejvyšší správní soud tímto usnesením činí.

Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu